

[Indenrigsministeren]

Efter hr. Camres mening bruger vi i Danmark for lidt i forhold til vores bruttonationalprodukt på sygehusopgaver og på sundhedsvæsen i det hele taget; jeg kan ikke rigtig følge hr. Camre. Den omstændighed, at hr. Camre kan påvise nogle lande, som i mindre grad har været i stand til at styre udviklingen i deres sundhedsudgifter, end vi har, er ikke nogen retfærdiggørelse af, at vi burde ligge højere. Hr. Camre kender jo udmærket disse internationale sammenligninger og ved også, at der er nogle lande, der skiller sig ud fra andre i den sammenhæng. Hr. Camre ved også, at hvis man ser på de lande, som vi tit sammenligner os med, så vil Sverige og Vesttyskland være to lande, der har haft et forløb i deres udgifter, som meget ligner det danske, hvor man altså har fået bøjet kurven for øgede udgifter. Og godt det samme. Der er andre lande, der ikke har mestret at få sundhedsindustrien ind i en ramme, som var acceptabel i forhold til samfundets økonomi.

Derfor tror jeg, at hr. Camre ved nærmere eftertanke vil erkende, at argumentet blot om størrelsen af sundhedsudgifterne i forhold til bruttonationalproduktet ikke holder. Det er da et spørgsmål om, hvad man får for pengene. Hvis vi har et rimelig effektivt sundhedsvæsen, hvad jeg har givet udtryk for at jeg mener vi har, og der er sket betydelige forbedringer i effektiviteten igennem de sidste år, så er det da et udtryk for, at vi har behov for at anvende en mindre procentvis andel til den opgave end de lande, som har et dårligere sundhedsvæsen, et mindre effektivt sundhedsvæsen, og som ikke har mestret den opgave at have styr på sundhedsudgifternes vækst.

Det sidste er jo i alle internationale fora, der diskuterer sundhedspolitik, erkendt som det overordnede problem i disse år, nemlig hvor uhyre vanskeligt det er for et samfund at styre sine sundhedsudgifter. Hr. Camre burde være glad sammen med mig, fordi vi i Danmark har klaret den opgave lidt bedre, end en række andre lande har. Sådan vil jeg se det, og sådan burde hr. Camre også se på det.

Hr. Camre spørger konkret om spørgsmålet om tavshedspligt for personale i sundhedssektoren. Nu var hr. Camre desværre ikke til stede i finansudvalget den dag, jeg var tilkaldt for at redegøre for mine syns-

punkter om de ting på hr. Camres opfordring, men jeg har så givet finansudvalget et skriftligt materiale, som er det grundlæggende med hensyn til retstilstanden for alle offentligt ansatte, også tjenestemænd og andre inden for sundhedssektoren.

Jeg mener selvsagt, at der er ytringsfrihed for disse personalegrupper, og den ytringsfrihed kan alene konkret vurderes i forhold til den loyalitetsforpligtelse, man har i forholdet til sin arbejdsgiver – ikke i forholdet til mig, ikke i forholdet til folketinget, men i forholdet til sin arbejdsgiver, som i dette tilfælde er det amtsråd, den sygehusbestyrelse, som måtte have ledelsesansvaret på den pågældende institution. Derfor gives der ikke noget endeligt svar på det, og det ved hr. Camre at der ikke gør. Selvsagt findes der ytringsfrihed for sundhedssektorens personale, kun begrænset af den konkrete afvejning, som loyalitetshensynet i forholdet til arbejdspladsen betinger. Hvor den grænse går, kan der ikke siges noget bestemt om. Det er en konkret afvejning.

Jeg var glad for, at fru Tove Lindbo Larsen havde læst min sundhedsredegørelse. Selv om fru Tove Lindbo Larsen gav udtryk for, at der var lidt mange ord og lidt få realiteter, tror jeg alligevel, at en sådan redegørelse kan være et nyttigt udgangspunkt for en diskussion af en række af de problemstillinger, som foreligger. Der er jo også her tale om noget, som ikke står stille. Det er jo ikke noget endeligt syn på disse ting, i den forstand at nogle af disse ting eksempelvis er henvist til et udvalgsarbejde, som pågår med hensyn til praksissektoren. Det er noget af det, som afventes her i løbet af sommeren og efteråret, så vi på det grundlag kan arbejde videre og komme tilbage til en diskussion om nogle bærende principper i sundhedsvæsenet.

Jeg kan til fru Mette Groes kun sige, at den omstændighed, at der ved fælleserklæringen mellem regeringen og de kommunale organisationer er tilvejebragt stabilitet omkring den kommunale økonomi og et sikkert grundlag 2 år frem, er en meget usædvanlig ting, men også en meget tiltrængt ting, fordi det netop giver den platform, som kommuner – og også Nordjyllands amtskommune – har at stå på i det øjeblik, da man skal lægge budgetter, tilrettelægge sin drift og sine anlæg, og hvor den tilpasning – jeg understreger det sidste – den tilpasning, der løbende